Danskernes Historie Online
Danske Slægtsforskeres Bibliotek

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliseringsprojekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt vores arbejde – Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat

Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

Links

Slægtsforskernes Bibliotek: https://slaegtsbibliotek.dk
Danske Slægtsforskere: https://slaegt.dk

Ølgod Museum
40 år

10. august 1994

Ølgod-Sangen

Mel.: Venner, ser på Danmarks kort

Ølgod Sogn, hvor Gaard ved Gaard
luner sig bag Hegn og Have,
hvor om Oldtids Kæmpegrave
frodig, akstung Marken staar,
hvor de mørke Graner rækker
deres Kors mod Himlen strækker,
du vor Plet af Danmarks Jord,
der skal duge Hjemmets Bord.

Længe bød Kulturen trods
Lyng og Al i stridig Vælde,
Saga om en Kamp kan melde,
som er blever ført for os.
Disse Agre, Marker, Gaarde
skabte gennem Tider haarde
Fædres Nøjsomhed og Flid,
Slægters Savn og tunge Slid.

Jylland friske, karske Blæst
stryger ind fra Nordsøs Bølge
med lidt Saltvandsduft i Følge
som en næsten daglig Gæst.
Suset over Dal og Banke
gaar som Islæt i vor Tanke.
Ja, du stride Vestenvind
hærdet har vort jydske Sind.

Ølgod By fra Taarn til Taarn
tegner sine Asfaltgader,
hvor paa Bakkeøens Flader
Lyngen Herre var tilforn.
Kirketaarnets hvide Tinde,
rank mod alle Tiders Vinde,
over røde Tages Rad
staar som Vartegn for vor Stad.

Ølgod Navn med Fortids Klang
stiger frem af Tider dunkle,
Hjedding fik det til at funkle
med sit Mejeri engang.
Hvor nu vi skal staa vor Prøve
og vor Manddomsdaad skal øve,
lad os det til fælles Tarv
enigt løfte Fædres Arv.

J. Bliksted.

Hjedding Mejeri 100 år, den 10. juni 1982

Mel.: Hist hvor vejen slår en bugt

Hist hvor vejen går forbi,
ligger Hjedding Mejeri,
andelstankens monument,
100 årig, god bekendt.
Førhen dyrked' Danmark korn
på den største del af jor'n;
men så tromled' USA
frem med billigt korn en da'.
Vi gav op mod konkurrencen
og gav malkekoen chancen.

Der blev kærnet prægtigt smør
med teknik som aldrig før.
Hvad man ikke havde haft
var moderne kærnekraft.
Centrifugen fik succes.
Det var rart for B & W.
Men vi fik jo som bekendt
også større fedtprocent,
så vi ku' bevare gløden.
Det var os, der skummed' fløden.

Fler' og flere fulgte trop.
Mejerierne skød op.
Rundt i landet har man talt
1700 alt i alt.
Jo, det danske malkekvæg
har minsandten sat sit præg.
Danske bønder slog rekord,
landet fik en fin eksport.
Er man bedst på kvaliteten,
er man også i salveten.

I Nebraska, Rom og Ruhr
kender alle vores lur.
Når den gjalder højt og flot,
stiger salget kort og godt.
Verden har et stort forbrug
af den skønne Danablu.
Vores Karoline-pi'r
hjælper Danmarks mejerier:
Venligt smil og "Værsåarti' -
De sku' prøve vor's Havarti"!

Karolines sortiment
kan forbløffe gang på gang:
Mælken fra den grønne mark,
yoghurt, ymer, ost og kvark.
Det er blot en bagatel,
I kan tælle efter sel'.
Vi skal dække folks behov,
som er vokset - gudskelov!
(Men) Lykketoft og andre skalke
kan desværre osse malke.

100 år med slæb og slid
endte i en krisetid.
Resultatet er dog smukt,
arbejdet har båret frugt.
Fællesskab og sammenhold
er det stolte adelsskjold,
og en vigtig andel i
vort berømte mejeri.
Vi har nå'd et ord'ntligt stykke.
Rigtig hjertelig til lykke!

Ulrich Ravnbøl.

Hjedding Mejeri 100 år, den 10. juni 1982

Mel.: Som en rejselysten flåde...

Hundred år er nu henrundet,
mangt et sår er slået og lægt,
siden virket her blev grundet
af en stærk og modig slægt.
Fædres id og mandemod
minder om vikingeblod.
Nye lande vindes.
Det var i en brydningstid,
der var brug for mandevid,
nye veje findes.

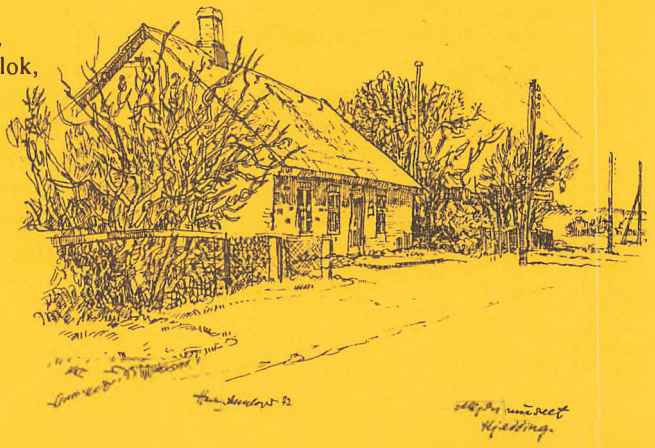
Der var det med centrifugen,
som var bleven aktuel.
Nu man brød med skik og brugen,
det skal være rationel,
sådan lød de gamles ord,
tanken som de fik af Fjord,
førtes ud i livet.
Snart i landet rundt omkring,
mejerier kom i sving.
Vinket var os givet.

Det var her, at andelstanken
første gang slog rigtig rod,
og at andre hurtig fandt den,
viser os, at den var god.
Hvad der for en enkelt mand
synes svært at få i stand
- ofte vel at mærke, -
det kan løses af en flok,
som står sammen i en blok,
enighed gør stærke.

Disse vore gæve fædre,
ligger nu i deres grav,
næste slægt er ikke bedre,
den må også liste af,
men hvad de i stand fik bragt,
øger vi af al vor magt.
Centrifugen synger,
livet går sin vante vej.
"Hjedding" du forældes ej,
nej du dig forynger.

Ja et spand af år er gået,
rige gode arbejdsår.
Tak for Hjedding vi har fået,
håber vi får gode kår,
og så skål for Hjedding da,
lyde et Hurra, Hurra.
Hjedding længe leve.
Hjedding du forældes ej,
nej du dig forynger,
Hjedding længe leve.

Alfred Nielsen og Hans Linding.

Hodde Skole 150 år 1981

Mel.: Der er noget i luften...

En tak til de gamle
som unge dengang,
ved kirken sig samled,
de følte en trang.
De drøftede længe
og slog på de strenge,
at de havde agt,
at komme med tømmer og stene,
som man havde magt.

De bygged vor skole
ved kirken i læ,
i kirkegårdsdiget
den luner sig der.
De bygged vor skole
til piger i kjole
og drenge - til fryd,
i hundred og treti år hørtes
en pludrende lyd.

Med strå blev du tækket,
hos dig var vi tryg,
som høne du dækked
"småkyllingers" ryg.
Din kakkelovns varme
der luned vi arme,
som våde af slud
kom gående til dig så langvejs,
vi kom på dit bud.

Kornelius var lærer
om vinteren her,
han røg på sin pibe
og spytted lidt der.
Men han var så kærlig,
og var vi besværlig,
han sagde "så, så,
vi alle må elske vor næste,
så skal det nok gå".

Vi hørte om Barnet,
som fødtes i løn,
at Loke var skarnet
men mest om Guds søn.
Om engle på stiger,
om fremmede riger,
ja det var en fryd,
når Neel os fortalte, vi hørte
på ham uden lyd.

Men Nielsen om somren
som lærer vi fik,
og han var så rigtig,
vi kendte hans blik.
Vi lærte at regne,
at stave og tegne -
og snuppe hans sko,
i frikvarter tit vi sade på
hans mave og lo.

Når tiden var gået,
så sa' Nielsen "ind",
for meget må læres,
vi tavlen må find',
for nok skal vi lege,
og nok skal vi eje
det kærlige sind.
Men lære vi skulle at skrive
og have respekt.

Der er noget, jeg mindes
min skoletid ved,
jeg sad ved et vindue
og så denne fred
imellem de grave
i kirkegårdshave,
nu ligger De der,
som vi er taknemlig og mindes
og værner vor arv.

Johanne Plauborg.

Hodde skole 1831-1933

Mel.: Det som lysner...

Det, som lysner over vangen,
er det aftenrød?
Nej, nu lyder morgensangen,
som vor konge bød.
Hoddes børn sig nu kan sole
ret i kundskabs skær,
her i Hodde nye skole
komme visdom nær.

Tæt ved Hodde gamle kirke
skulle skolen stå,
degnen begge steder virke,
det man forudså.
Skolen indgang var til riget,
børnelærdoms vej.
Derfor skulle den i diget
helst befinde sig.

Sparsomt blev det hele bygget,
ikke dyr i drift.
Degnens kår var dog betrygget,
blot han ej var gift.
Klyne nok til skorstensluen,
ovnen ej symbol.
Og til ham i skolestuen
"en anstændig stol".

Thyge Svendsen.

Hodde Skole 150 år 1981

Mel.: Det går atter hjemad...

Det går atter hjemad til den lille by,
hvor min skole ligger lunt i lindes ly.
Sådan har vi sunget det så mangen gang
i den gamle skolemesters sang.

Hodde skole lå dog ikke lunt i læ,
der var ikke plantet noget lindetræ,
for man mente vel, det nok for børn var bedst,
de blev styrket af den friske blæst!

Mange degne her igennem tiden kom.
Olesen var den, man først fortæller om,
Husted, Lauritsen og Løvborg med, jo vist,
Haurum, Jensen-Søe og Nielsen sidst.

Hodde skole var jo ikke et palads,
og til tider var der ikke megen plads,
men når bare man fik noget godt fortalt,
føltes klart, at det var det, det gjaldt.

Nye tanker, nye tider til os kom,
og en dag blev skolens nøgle drejet om.
Men da havde sognets børn haft gode kår
hundrede og fir' og tyve år!.

Der var godt at være i det lille rum,
det vil for de fleste være mindets sum.
Og hos den, der gik i skole her en gang,
toner stadig mindets efterklang.

Thyge Svendsen.

Mel.: Som dybest brønd...

Som dybest brønd gi'r altid klarest vand,
og lifligst drik fra dunkle væld udrinder,
så styrkes slægtens marv hos barn og mand
ved folkets arv af dybe, stærke minder.
Det atter vi i dag bli'r mindet om,
at årene sig snor om tidens spole,
og mønstret rundt om sognets vævebom
har mangen tråd fra Hodde gamle skole.

En ny tids bonde stod ved tidens port
og lytted ud mod nye svanesange,
forstod, at alting nu skal være stort,
om kårene ej blive skal for trange.
Det endte med, at skolerne forsvandt
fra Hodde sogn, det nytted ej at klage.
Men nogle dog fra håbets grøftekant
ser Hodde skole vende stærkt tilbage.

Da skolens levedage først var talt,
museer stod i kø for den at flytte.
Det syntes sognets folk dog var for galt,
de selv om skolens fremtid ville skøtte.
Den skulle ikke flyttes fra sit sted,
den står i dag, hvor altid den har stået,
fortæller, at vor fortid hører med,
og viser os, hvor fædrene har gået.

Thyge Svendsen.

Hodde Skole 150 år 1981

Mel.: Hvilestunden er i vente...

Stråtækt, uanselig, lille
står den op til diget nær.
Inde er nu tyst og stille;
fordums virke standset er.

Gamle pulte, kort og bøger
minder om en svunden tid.
Nutids slægt som fortid søger!
Her er spor af slægters flid.

Griflers vandring over tavlen
bragte frem en sælsom lyd.
Degnen sad i stol ved gavlen.
Mon han hørte den med fryd?

Kor af børn, der højlydt staver,
lød fra tidlig morgenstund.
Over gulvet degnen traver,
hørte ord af barnemund.

Ved det gamle kirkedige
Hodde skole stadig står
og fortæller dreng og pige
om fortidens skolekår.

Nutids slægt, du må ej glemme,
at i tidens travle sus
lyder der en sagte stemme
fra det lille skolehus:

"Værn om forne tiders minde,
det stråtækte gamle hus!
Her kan du et fristed finde
midt i verdens larm og brus".

Aage Ladefoged.